

El Bon Pastor

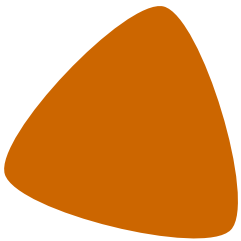
Revista per a preveres

Núm. 100

Abril de 2018

Any IX

Equip promotor: Agustí Borrell, Norbert Miracle,
Xavier Morlans, Joan Planellas, Armand Puig.

Correcció lingüística: Joaquim Claver.

Disseny original: Albert Fortuny.

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014
revistaelbonpastor@gmail.com
www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de
la revista podeu fer els vostres donatius a
La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic	4
---------------------	----------

Un sol cor i una sola ànima

Per què sóc prevere?

RAMON BALAGUÉ	6
BLAI BLANQUER I CUTRINA	7
JOSEP BOFARULL	9
CARLES CAHUANA	10
JOAN F. CASALS I CUBINSÀ	12
CLIMENT FORNER	13
SALVADOR GRAS I CABUTÍ	15
PERE MILÀ I VIDAL	16
JEAN DE DIEU NDIZEYE	17
JOSEP PASCUAL PALAU	19
JAUME PEDRÓS	20
EDUARD REY	21
JOSEP RIBOT	23
MONS. SALVADOR CRISTAU	24

La revista online per a preveres EL BON PASTOR va ser fruit directe de l'Any Sacerdotal 2009 i, més concretament, d'una conferència que va donar el Cardenal Clàudio Hummes en la Facultat de Teologia de Catalunya uns quants mesos abans del gener de 2010, data del primer número de la revista. Les paraules del Cardenal Hummes, aleshores Prefecte de la Congregació per al Clergat, amarades d'espiritualitat i saviesa, van estimular-nos a proposar un instrument que contribuís a la unió dels preveres, tant diocesans com religiosos. En el primer Pòrtic dèiem: «Aquesta Revista vol ser un pont entre nosaltres, preveres, un espai de serenor i profunditat, a l'abric de malentesos i desconfiances, d'atacs i desconsideracions. Arrelats en la fe de l'Església, la nostra mare –figura de Maria, Mare nostra–, i en comunió amb els bisbes que porten la torxa apostòlica, volem practicar la comunió i degustar-la. Voldríem que aquesta Revista fos un instrument de comunió fraterna, una eina forjada per l'afecte, que promogués entre tots els preveres que hi escriuran i que la llegiran una relació d'amistat, coneguda o desconeguda, incipient o desenvolupada.» I, al final de l'escrit introductori, justificàvem el títol de la revista remetent-nos al precedent de la publicació promoguda pel Dr. Carles Cardó entre els anys 1927-1936, que va desaparèixer amb la voràgine de la guerra i de la persecució religiosa. Deia el canonge Cardó: «Hem estat enviats com a ministres del Verb de Déu a evangelitzar amb el ministeri de la Paraula». El prevere, home de la Paraula i de les paraules, necessita expressar la seva missió i expressar-se a l'interior de la missió que ha rebut de Jesucrist i que l'Església li ha confiat.

Hem arribat al número 100 de EL BON PASTOR amb les finalitats intactes. Volíem fer d'aquesta publicació un nexa d'unió i de comunió entre preveres, i hem procurat que així fos. Un sincer sentit d'Església ens ha acompanyat durant aquests anys. L'atenció a la seu de Pere ha estat constant: el bisbe de Roma ha estat un punt de referència buscat i benvingut en tot moment. Hem viscut plegats la segona part del pontificat del papa Benet, i hem estat testimonis dels primers cinc anys del pontificat del Papa Francesc. Hem procurat seguir els meandres de l'Esperit en el ministeri petrí del Papa Bergoglio, que ha proposat la gran tasca de la comunicació de l'Evangelí per part d'una Església en sortida, audaç i esperançada, no clerical i amiga dels pobres, que busca de convertir-se i reformar-se segons la crida del Senyor.

Els preveres som servidors de la Paraula i de l'Altar, propers als qui sofreixen, homes configurats a Jesús, «el gran pastor de les ovelles» (Hebreus 13,20), que volem posar la vida gratuïtament al servei de Déu i del món. La revista EL BON PASTOR ha estat forjadora de fraternitat sacerdotal. Més de 150 preveres hi han escrit, alguns d'ells més d'una vegada. Els

nostres bisbes, amb els quals compartim el sacerdoci apostòlic, han volgut fer-se igualment presents en una publicació que agermana Església i món, espiritualitat i pastoral, Bíblia i patristica, teologia i cultura. EL BON PASTOR és un taller obert a molts oficis, una pedrera de la qual surten moltes peces, un quadre que conté moltes textures. Però una cosa les agermana: la voluntat indomable de ser «sacerdots dedicats a Déu» –com cantem a l’inici de la Missa crismal–, que administren els sants misteris i no passen de llarg davant les ferides de la humanitat. La lectura de les cent revistes que, entre tots, hem construït, indica el compromís d’un clergat que viu en un món complex i en un país immers en un moment de canvis estructurals importants. Com diu el Papa, no vivim en una època de canvis, sinó en un canvi d’època. No s’hi val de resignar-se o lamentar-se. Només ens interessa el futur, i el futur passa pel Regne de Déu, per un Evangeli que il·lumina un món sovint replegat en si mateix i mancat de rutes.

L’Arquebisbe primat Josep Pont i Gol, a qui els nostres bisbes han volgut dedicar la nova Càtedra de Teologia Pastoral (FTC-AUSP), insistia que calia vertebrar l’Església diocesana i, per tant, el teixit social i eclesial de les diòcesis catalanes –i de qualsevol altra agrupació d’Esglésies locals. La revista EL BON PASTOR ha volgut i vol continuar contribuint a aquesta vertebració, la qual cosa significa un augment de la fraternitat entre tots, una «mens» compartida en allò que ha de ser la pastoral de l’Església, una passió per l’Evangeli que ens permeti ser missioners i apòstols, no tancats a les sagristies sinó trepitjant carrers i places, no reclosos en endogàmies estèrils sinó retrobant-nos en la pregària i la caritat.

Escrivim aquestes ratlles avui, Dijous Sant de 2018, a cinc anys de l’inici del pontificat del Papa Francesc. Manllevem de l’homilia de la Missa Crismal d’aquest Dijous Sant una preciosa reflexió papal sobre Jesús, Bon Pastor, i sobre els preveres, pastors del poble de Déu. Que serveixi d’homenatge i agraïment al Sant Pare! Heus-la ací: «Si et sents llunyà de Déu, si et plau, acosta’t al seu poble, que et curarà de les ideologies que han fet tebi el teu fervor. Els petits t’ensenyaran a mirar Jesús d’una manera diversa. Als ulls d’ells, la persona de Jesús és fascinant, el seu bon exemple dona autoritat moral, els seus ensenyaments serveixen per a la vida. I si et sents llunyà de la gent, acosta’t al Senyor, a la seva Paraula: en l’Evangeli Jesús t’ensenyarà la seva manera de mirar la gent, el valor que tenen als seus ulls aquells pels quals ell ha vessat la seva sang a la creu. En la proximitat amb Déu, la Paraula es farà carn en tu i et convertirà en un prevere proper a tota carn. En la proximitat amb el poble de Déu, la seva carn sofrent es convertirà en paraula dins el teu cor i sabràs de què has de parlar amb Déu, i et convertiràs en un prevere intercessor.»

ARMAND PUIG I TÀRRECH

NORBERT MIRACLE I FIGUEROLA

AGUSTÍ BORRELL I VIADER

XAVIER MORLANS I MOLINA

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Per què sóc prevere?

La raó més profunda perquè sóc sacerdot, no la sabia explicar. Generalment es diu que és una crida que Déu fa per mitjà de... Potser sí que ens ho hem de creure, que és així. Però en el meu cas sempre he tingut un dubte existencial sobre aquesta crida. M'explico.

La família ha estat sempre d'arrels cristianes. El tronc s'ha mantingut ferm en la fe. La mare va morir quan el més petit, d'una colla de vuit germans, tenia dos mesos. Un servidor tenia uns dos anys. El pare, home de fe picada. Una fe tradicional i que calia seguir. A casa nostra, una masia prop de Ponts, era freqüentada per sacerdots amics i, també, de la família. Algun hi feia estada durant uns dies a l'hivern i vacances a l'estiu. Els sacerdots de Ponts hi venien a celebrar l'Eucaristia alguns dies a l'any, sobretot per sant Silvestre, el patró de la capella que tenim encara a la casa pairal. Els mateixos bisbes diocesans, Iglesias i Martí Alanís, hi havien fet estada. Tot això creava un ambient propens vers els sacerdots.

El pare ja havia intentat que algun altre germà fes el pas cap al Seminari. Però la resposta havia estat negativa per part d'ells. Finalment els dos petits. Era el 1955. Cap al Seminari. Vocació? ¿Podíem plantejar-nos vocació sacerdotal als onze i dotze anys? Però al Seminari falta gent. Nosaltres cap allà. I així fins el 1968, que ens ordenaren de preveres a la mateixa Parròquia de Ponts.

El 25 de juliol d'aquest any «cantaven» Missa els dos germans i, alhora, contraïa matrimoni el darrer germà que encara era solter. La cerimònia es realitzà en la mateixa casa pairal on hi ha enterrada la mare. Aquell dia, Mn. Gregori Creus, Vicari General de la Seu i antic rector de Ponts, va afirmar: «avui s'ha complert el desig de la vostra mare: que els dos petits fós-siu sacerdots». És que ell l'havia assistit moments abans de morir.

Vocació, circumstàncies de la vida, crida del Senyor... Els camins de Déu no es descobreixen fins al cap dels anys.

També el meu pare, a la vetlla d'entrar al seminari, em va dir: «encara hi ets a temps per anar-hi; però si no hi vas, demà tindràs un ramat de cabres aquí». La meva reacció: «cabres per cabres, cap al Seminari». Crida, vocació... ves a saber!

El que sí puc afirmar és que la vocació, l'he anat descobrint en el ministeri del sacerdot. Una primera etapa d'adolescent com a sacerdot. Despertes a un nou món, unes noves il·lusions, una vitalitat que sembla que t'ho has de menjar tot. Et dones, activisme, treball... A poc a poc vas descobrint quin és el teu camp pastoral més específic. Ja des de l'inici, una dedicació particular als joves, de tal manera que encara avui, després de 50 anys de sacerdot, participo ben activament en colònies i rutes amb ells per la muntanya.

Els anys 60 i 70 varen ser anys de forta sotragada ministerial. Érem molts els sacerdots a nivell diocesà i, alhora, també moltes secularitzacions. El compromís temporal del sacerdot s'imposava. D'aquí que a Bellver de Cerdanya ens vàrem dedicar al treball manual l'equip que hi vivíem. A alguns ens va anar bé, a altres no tant. L'equip, el vàrem formar fins a cinc preveres. Tres d'ells es secularitzaren en el curs dels anys.

Avui, després dels 50 anys de ministeri, fas una mirada al passat i dius: «gràcies, Senyor». Gràcies pel camí fet i per les persones que t'han ajudat a ser el que ets: sacerdot. Avui comprenc que he estat cridat des del si de la mare.

RAMON BALAGUÉ

Prevere del bisbat d'Urgell

Rector de la parròquia de Guissona

AMB RATLLES TORTES

Amb tot l'agraïment de què sóc capaç al Bon Pastor i a les germanes i germans que m'ha posat al costat, tota la vida i sobretot en les hores baixes.

*

Des de la talaia dels vuitanta-dos, miro els orígens del meu itinerari i els veig embolcallats d'un saludable desmemoriament. Tal com la boira baixa cobreix les valls algunes matinades d'hivern, el pas del temps ha fet insignificants els detalls per posar de relleu les prominències, potser per allò que “menys és més”.

Dels orígens valoro molt els interrogants que, vistos a distància, encara mantenen la seva vigència:

¿Per què entre les innumbrables fascinacions de la infantesa i primera joventut es va obrir pas —inquietant i atractiu— el Déu intangible i Jesús *el més bell entre els fills dels homes*, amic i hoste estrany a la vegada, proper i fugisser *com un amor que empara tot semblant que allunya la cara?*

¿Per què (si no fos per la seva immensa bondat) aquesta veu silent i aquesta absència present va anar obrint *clarianes* en les espesses nuvolades dels meus migrats interessos egoistes?

¿Per què —gelós com estava de la meva privacitat— em va passar inadvertit el valuós testimoni dels *bons cristians*, familiars, laics, religiosos i preveres que m'acompanyaven?

¿Per què —espantadís com era— vaig ser conduit cada vegada més *lluny del meu àmbit domèstic* fins a aclimatar-me emocionalment a paisatges, pobles, cultures i fraternitats impensades?

¿Per què —tancat encara en una religiositat individualista— resava des de sempre el Pare nostre en plural i vaig tardar tant a descobrir que Jesús estima el seu poble, i el congrega en la seva *Església*?

De l'acció de Déu en la història i en la petita vida de cadascú, per dir-ho d'alguna manera, en diem el *misteri* de Déu. *Per qui té fe no cal cap explicació. Per qui no en té no hi ha explicació possible.* Com deien els clàssics: "*Qui potest capere, capiat*"

**

Al ministeri de prevere *només s'hi pot entrar per amor* (Aquell amor immerescut, que prové de dalt). L'únic Pare, Mestre i Guia, es val (a més de la seva Paraula i els signes de la seva presència activa) de la mateixa vida, de les persones i dels esdeveniments per anar-nos fent deixebles i testimonis seus.

Qui estima, pateix. *Des de la creu* som atrets a Nostre Senyor Jesucrist. En participem en la pèrdua de familiars i amics entranyables, el patiment i l'acompanyament de malalties, les tensions doloroses que comporta la fam i set de justícia en un món injust captiu del pecat.

I també en la dificultat d'acceptar les *mediacions eclesials* i vèncer la resistència al que no compartim o no ens complau, la penitència tant de la vida en comú com de la solitud, encara que sigui en to menor, també formen part de la creu. Juntament amb el *pondus diei et aestus*, tot són oportunitats de creixença si ens il·lumina la infinita confiança de Jesús: *el Pare no em deixa mai sol.*

Sense dimitir d'aquest intent, m'acompanya sempre el *dolor de la incoherència*. Les deficiències del ministeri són incomputables. Només he posat els peus a la platja de l'oceà de l'Evangelí.

Faig memòria dels milers de germanes i germans que el Senyor m'ha confiat, molts dels quals ja han arribat a port, a qui dec moltes lliçons i cristiana companyia. He tingut *el privilegi* d'anunciar la Bona Nova a creients i no creients. M'esborrona. Qui m'ho havia de dir!

Els fracassos personals i pastorals m'obren el *camí pràctic de la humilitat*. O, dit més planejament, em queda clar que *Déu escriu dret amb ratlles tortes.*

Darrerament tinc molt present el gest tan humà i tan cristià del Papa Benet XVI quan amb l'esperit prompte va reconèixer la feblesa de les forces. I ens va donar un exemple que marca el camí als que ja som molt grans: s'apropa *l'hora del silenci eloqüent* de la més alta esperança. ***Kyrie eleison*** i ***Al-leluia!***

BLAI BLANQUER I CUTRINA

Prevere del bisbat de Terrassa

Rector de la parròquia de Sant Cugat del Vallès

EN ELS MEUS 50 ANYS DE PREVERE

celebrats amb el presbiteri diocesà (com tenim per costum el dilluns sant, després de la Missa Crismal i en l'àpat fraternal), l'Arquebisbe Jaume em va convidar a dir unes paraules, en el llevant de taula. Cadascun dels quatre preveres que vàrem ser ordenats el llunyà i alhora proper 1968, va enfocar diferentment el seu breu parlament. Havíem corregut itineraris personals i pastorals diversos. Parlàrem des de variades experiències personals, tot i ser de la mateixa fornada.

El que vaig dir ho tinc pensat de fa temps. Cada any, entorn del dia aniversari de la meva ordenació, el record agrait em fa reflexionar, pregar i escriure. Això és el que em fa goig de compartir. Són tres agraïments que porto en el cor. Potser prendran una forma més extensa durant aquest any d'aniversari daurat.

La primera acció de gràcies —la més important— va dirigida al Senyor de la meva vida. Ell va decidir que jo fos mossèn i, com es veu, ho ha aconseguit. No és aquesta una afirmació de caire fatalista, com si fos quelcom predestinat, sinó tot el contrari. És l'expressió d'una disponibilitat joiosa, poc reflexiva, mai forçada de la meva part. Ben conduïda per part de Jesús, a la seva manera poderosa, convincent i alhora respectuosa. Repasso els molts apunts de les tandes d'exercicis espirituals i recessos de pregària. Hi trobo molts propòsits de millora personal, sàvies aportacions dels predicadors, criteris renovats per aplicar a l'acció pastoral... però molt escadusseres decisions personals de caire vocacional. Confesso que no he decidit mai pel meu compte ser prevere, sinó que me n'he trobat fet. Fent memòria amb mirada interior, constato que Jesús ha anat portant la meva vida d'infant, d'adolescent, de jove, d'adult, de persona gran... per camins que jo no controlava i que Ell dirigia amb el seva força amorosa. Sense quasi adonar-me'n. Ell ha anat realitzant el seu projecte en mi i jo, conscientment o més aviat inconscient, ho he anat acceptant, senzillament, sense donar-hi gaires tómb. Crec que aquesta deu ser la causa principal de perquè he estat i sóc un prevere bastant feliç, suficientment realitzat, permanentment il·lusionat. Ell m'ha anat ordenant per situacions no decidides per mi, per persones que jo no escollia, per missions pastorals que depassaven les meves expectatives.

Una de les situacions més paradoxals d'aquesta acció interior de l'Esperit de Jesús —a la seva manera, sempre sorprenent— va ser el punt d'inflexió, que ho decantava i ho dirigia tot. Em va passar quan jo tenia uns 16 o 17 anys, era estudiant de Filosofia al Seminari, transitant fatigosament per una llarga adolescència, bastant convulsa. El meu pare Antoni m'escriví una carta, cosa inusual. Era un home savi, de la terra, cristià de soca real, pacífic i conciliador. La meva germana, que m'havia vingut a visitar, li hauria comentat l'estrany i inquiet que m'havia trobat. Em deia que, com a home, comprenia el que m'estava passant. Em tranquil·litzava fent-me saber que el que més desitjaven, ell i la meva mare Rosa, *és que anés al cel pel camí que lliurament escollís*. Tot i la gran il·lusió que els feia que jo anés per capellà... potser temien que deixés el Seminari. Un temor que no exterioritzava per no forçar la meva decisió. I afegia —ho recordo textualment—: *El que fa més feliç un home és sentir*

-se estimat per una dona i tenir fills. Ell, com a marit i pare, havia aconseguit una cosa i l'altra. Paradoxalment, aquesta confessió, tan convincent, de fet va marcar el meu camí cap a la ordenació presbiteral i cap a la vida cèlibe. Aquest és el segon agraïment, doncs, a casa. El Senyor em va ensenyar les coses més importants per la vida: el coneixement d'un Déu Bo en l'amor incondicional, generós i sacrificat dels pares; la felicitat de l'estimació rebuda i donada; la fidelitat a les persones; la passió per totes les causes justes; l'amor al país, a la seva llengua i cultura. Han estat la base sobre la qual Jesús m'ha anat conduint. Aquesta base la preparà Ell: jo no vaig decidir néixer en la meva família, però Ell sí ho va disposar. Ha estat determinant.

Encara, el tercer agraïment que encaixa amb els dos anteriors. He estat, fins ara, prevere de cinc bisbes. M'he sentit sempre respectat, apreciat i valorat per tots ells. L'ordenació presbiteral és un do de Déu que ve per la imposició de les mans del bisbe. Per tant, no és la meva decisió sinó la seva encomanda la que em fa membre del presbiteri diocesà. El bisbe és el vincle visible, el sagrament, de la comunió eclesial. Mai no he considerat la parròquia confiada com a propietat meva, ni l'acció pastoral com un exercici d'inspiració personal. He tingut sempre present que al bisbe li corresponia la presidència i era un enviat d'ell, tot i les diferències de visió pastoral i la diversitat lògica de caràcters. Agraïxo la confiança que m'han manifestat durant aquests cinquanta anys de vida presbiteral, en les sis parròquies a les que m'han enviat i en els cinc càrrecs diocesans que m'han encarregat. He estat lleial a tots ells, amb respecte i relació sincera i franca. Però la fidelitat personal només la dec a Jesucrist, l'únic Senyor de la meva persona. Aquell que la mena des de sempre, en qui confio per damunt de tothom i de tot, el qui recollirà definitivament la meva existència amb la seva misericòrdia.

JOSEP BOFARULL

Prevere de l'arquebisbat de Tarragona

Rector de les parròquies de Maspujols i Riudecols

Tots els aniversaris solen ser moments per recordar algun fet viscut. Celebrem els aniversaris de moments importants de la vida. Fa pocs mesos he tingut l'oportunitat de celebrar el meu 10è aniversari d'ordenació presbiteral, que va tenir lloc a la catedral de Terrassa el dia 2 de desembre de l'any 2007. I ha estat per a mi una ocasió per donar gràcies a Déu de tot el viscut fins al dia d'avui.

Una història que comença molt abans, quan de jove, i ajudat per l'exemple de bons capellans, m'admirava contemplar la fermesa i l'entrega d'aquells mossens que vivien amb joia i alegria el seu sacerdocí. Des de l'escola, amb el bon fer dels pares escolapis, fins més endavant als mossens de la parròquia. Una il·lusió que va creixent en l'adolescència, però que amb el pas del temps i per la por al compromís es va aparquant.

Després d'uns anys d'estudi a la universitat va tornar a ressonar en mi aquella crida, aquella il·lusió que a poc a poc es va anar consolidant, sobretot animada per la col·laboració pastoral a la parròquia, alguns anys de servei com a catequista primer d'infants i després de joves, fins arribar al moment en què havia de prendre una decisió en la meua vida.

I va ser precisament als 24 anys, quan va arribar aquest moment important: la decisió d'entrar al Seminari. Gràcies a l'acompanyament espiritual i també al fet de conèixer seminaristes, vaig decidir-me a fer el pas i va ser el setembre de l'any 2000 quan vaig entrar al seminari conciliar de Barcelona. Guardo un gran record d'aquells anys de formació i de convivència, dels formadors, dels companys seminaristes, de tota la gent amb qui vaig compartir aquells temps. Temps que és llarg, però amb el pas dels anys valors precisament tot aquest temps de discerniment, i sobretot de formació humana, espiritual, intel·lectual, pastoral i comunitària.

I després d'aquest període va arribar el dia de l'ordenació, primer com a diaca, i després com a prevere. Recordaré sempre la primera parròquia que vaig servir, inicialment com a seminarista i després com a ordenat. És aquí on vaig viure els meus primers anys de ministeri, i això mai no s'oblida. I després el meu pas per altres realitats, com el Seminari diocesà al qual vaig servir com a formador. Recordo especialment els meus anys acompanyant els seminaristes menors en el seu camí de formació i creixement humà. Una tasca no sempre fàcil però sense dubte que és un gran repte personal.

I finalment, la parròquia on actualment serveixo, també la meua feina al Bisbat en la Secretaria General i la missió de celebrar la missa que es retransmet cada diumenge per televisió, pensada especialment per a la gent gran que no poden anar a l'església i pels malalts. Des del primer dia he estat conscient de la responsabilitat que se m'encomana i per mi és un honor sentir-me tan ben acompanyat cada diumenge. Encara que no veig els rostres de les persones que són a l'altra banda de la pantalla, em puc imaginar la seva fe i la seva fidelitat cada diumenge a la mateixa hora per participar de l'Eucaristia.

Sabem que tota vocació és un do. Una invitació de Déu a l'autèntica benaurança, que no està exempta de moments de creu. Si sóc prevere és gràcies a Déu i a les persones que m'ha posat en el meu camí i m'han ajudat. La imatge del Bon Pastor sempre m'ha servit per pensar en la meua missió. Estimar els germans i fer present Jesucrist en la paraula, en els fets, en la meua vida.

CARLES CAHUANA

Prevere del bisbat de Terrassa

Secretari General i Canceller

En la meua vida des de sempre hi ha hagut dos elements clau: Déu i la persona. Des del si de casa, l'escola, la parròquia i els diferents grups i moviments cristians que varen influir en el meu creixement se'm va ajudar a descobrir que el vincle fonamental en els dos pilars del meu ser era servint-los. Així, ja des dels 16 anys vaig esdevenir cap i catequista de grups cristians que em varen anar qüestionant sobre el meu lloc en la societat, sentint fins i tot dintre meu una veu interior que em deia: per què no prevere? Després de cursar Magisteri, assessorat per mossens propers, i especialment pel comentari que va fer el rector del meu poble davant de la propera ordenació sacerdotal d'un jove que havia arribat feia tres anys com a seminarista, va ser la gota que va fer vessar el vas; com sant Pau vaig caure definitivament del cavall del plantejament al dir: me'n vaig al Seminari.

Els anys de Seminari varen ser molt enriquidors en quant a estudis de filosofia i teologia, i sobretot en quant a nous companys d'arreu, que molts d'ells han esdevingut al llarg dels temps germans preveres. Primer des del propi Seminari de Solsona residint a Sant Just Desvern i baixant a Barcelona a la Facultat, després estrenant el Seminari Major Interdiocesà.

El bisbe Deig, que feia poc havia estat nomenat bisbe de Solsona, el 30 de setembre de 1990 em va ordenar diaca a Tàrrega i el dia 1 de setembre de 1991, a la meua ciutat de Berga, de prevere. Va ser una bonica jornada sacerdotal davant de la Mare de Déu de Queralt, en el 75è aniversari de la seva coronació. La meua vida personal i eclesial sempre ha anat i va acompanyada i custodiada de la mirada de la Mare de Queralt. Des d'aquell moment va començar la meua vida ministerial essent destinat durant dos anys a Bagà, passant després a Navàs, Balsareny, Cercs, Berga, fins i tot vaig tenir la sort de poder estudiar llicència en dret a Roma, i de tornada cap a Solsona treballant ben a prop del bisbe Novell. Actualment, aquest és el quart curs que serveixo la Parròquia de Súria.

Al llarg d'aquests 26 anys, com tothom he passat moments de tots colors, situacions més fàcils, altres més complicades, amb més salut i experimentant limitacions. He perdut persones ben estimades tant en l'àmbit familiar com ministerial. Sempre però m'he sentit molt estimat per Déu que em va cridar a estar amb Ell i no m'ha abandonat mai, tot el contrari, com més anys passen més units en l'essencial estem.

Recordo que quan vaig iniciar-me com a prevere em semblava que havia de fer tantes coses perquè Jesús fos conegut i estimat... Creia que tenia tota la responsabilitat de l'acció eclesial on em trobava i que no podia parar de remoure-ho tot perquè tot quedés imprès de l'Amor de Déu. Amb el pas dels anys m'he adonat que qui porta el timó de la meua vida eclesial no sóc jo sinó Ell, fins i tot ni jo sóc meu. Abans ho sabia però no ho acabava d'entendre, avui n'he fet experiència. Puc dir que aquesta actitud em dona més pau i docilitat a l'acció de l'Esperit; no més tranquil·litat despreocupant-me de les coses perquè es faci el que Ell vol sinó col·laborant en el que Ell em demana amb una actitud més humil, de pobresa evangèlica, per acollir, entendre i acompanyar l'altre des d'on es troba cadascú. Des del néixer a l'eternitat. Experimento ara una vida més d'intempèrie, sense assegurar-me massa res,

poques coses són fonamentals. El pas del jo a l'Altre, als altres, al nosaltres, perquè amb la suma d'actituds, dons, carismes... tots hi sortim guanyant.

Desitjo que a tants joves d'avui els ajudem a qüestionar-se què és el que Déu els té reservat! Mentrestant acabo aquest testimoni resant: Si tenim Déu a favor nostre, què ens farà trontollar? Senyor, mostreu-nos el Pare i no ens cal res més!

JOAN F. CASALS I CUBINSÀ

Prevere del bisbat de Solsona

Rector de la parròquia de Súria

SÍ, SÓC CAPELLÀ I EN TORNARIA A SER, PERÒ...

M'ho han preguntat tantes vegades per què sóc capellà, o jo mateix m'he avançat a confessar-ho, joiós i agraït com estic de ser-ho i de sentir-me'n, que no m'he cansat mai de repetir-me al llarg de la vida, això que ja en tinc noranta de repicats. Reproduiré amb alguns retocs, si m'ho permeteu, un dels articles meus sobre el particular, publicat al nostre FULL DIOCESÀ VIC-SOLSONA (13-V-2012).

Sóc capellà i escriptor, dues facetes de mi mateix. Si sovint, en recitals de poesia, m'he presentat sota l'eslògan «Un poeta es confessa»; avui, arran del seixantè aniversari de la meva ordenació sacerdotal (Barcelona, 31-V-1952), em confessaré com a capellà. Sense cap mena d'impudor, amb naturalitat, ja que, si sóc sacerdot, és per la gràcia de Déu, no per cap mèrit propi. (Relacionant les meves dues vocacions, que en el fons són una per imperfectes que siguin, no sé si sóc capellà perquè sóc poeta, o sóc poeta perquè sóc capellà: paraula viva sempre al servei humil de la Paraula, verb del Verb.)

Deixeu-me manifestar, d'entrada, que si en sóc és gràcies a la meva santa mare, la qual, com la del profeta Samuel, tenir un fill capellà ho considerava la més gran benedició de Déu. La sacerdotessa, doncs, era ella. Sí, la fe cristiana ja la vaig mamar i sempre m'he imaginat que el dia de la meva primera comunió (Manresa, 26-V-1935), Jesús ja se'm féu amic i em cridà a seguir-lo. Però no fou, és clar, fins després de la guerra «incivil», en concret l'octubre del 1940, que, ja berguedà de ple, vaig entrar al Seminari de Solsona. Ui, si us hagués d'explicar les triflagues d'aquells dotze anys de carrera! No acabaria mai. Només us diré que, mentre el doctor Josep Pont i Gol i mossèn Ricard Penina i Ruiz, els meus dos pares espirituals successius, m'anaven confirmant en la vocació, la mare no deixava mai d'acompanyar-me pregant per mi i procurant-me els mínims diners necessaris per als estudis (a casa érem pobres); com m'acompanyaria més tard a Castellar de n'Hug i a Navàs a semblança de Maria que no va deixar mai Jesús ni a les verdes ni a les madures. Molt a la vora, el meu pare, ca-

llat com sant Josep. I les moltes amistats masculines i femenines que he tingut i encara tinc fent de l'amistat un sagrament! I la nombrosa nebodalla que m'agombola, la primera parròquia que Déu em confià i que el bisbe no em pot prendre!

Si tornés a néixer, tornaria a fer-me capellà. Ara, de l'Església eixida del Concili Vaticà II, no de l'anterior, i malgrat les meves deficiències. No, no es tracta pas, ni molt menys, d'assegurar-se un treball i un sou fixos, sinó de donar-se del tot gratuïtament al servei dels germans a glòria de Déu, com he anat fent i faig des de les primeres comunitats de Bellpuig i Tàrrrega, que vaig atendre com a vicari, a les actuals de Viver i Serrateix, que des del 1989 serveixo encara, quan fa quinze anys que canònicament em podria haver jubilat. Quin sacrifici i quin goig alhora! Sense haver tingut fills carnals, al contrari, tal com expressa el poema que reporto al final. Tanmateix, deixeu-m'ho dir: en l'actualitat, partint de la doble experiència personal i aliena, opino, com opinava privadament el Papa Pau VI, que el celibat hauria de ser opcional, no obligatori, per diversos motius ben justificables. Ah, i anant més enllà: la definició conciliar de l'Església com a Poble de Déu, tot ell «reial, sacerdotal i profètic», ben explotada teològicament i pastoral talment una mina riquíssima, ¿voleu dir que no donaria per a compensar moltes de les carències que l'afecten i perjudiquen d'acord amb els signes dels temps?

L'Església i Catalunya són els meus dos grans amors, cristià i català com sóc i em sento. D'on els dolors de part que em causen, tant l'una com l'altra, allunyades com les veig, tot i la reanimació esperançadora del Papa Francesc, dels ideals evangèlics i sociopatriòtics. Crec tant en l'Església Catòlica, que no puc deixar de creure en una Església catalana i àdhuc en una Conferència Episcopal pròpia que l'ajudi a encarnar-se en el país. Com crec també en una Catalunya lliure i sobirana, políticament digna de la seva personalitat històrica i cultural. No m'he cansat mai ni em cansaré, com a sacerdot i com a literat, de lluitar per aquestes dues causes tan justes, i sempre, naturalment, amb vista al Regne.

PATERNITAT (I)

Al fill que no tindrà mai

Calla, fill meu, no ploris. És debades.
Dorm en coixí d'estrelles, que t'acotxa
molt tendrament la nit com una mare.
Somriu-me sempre als braços de l'aurora.

Tu vius en mi i viuràs de mi, gestant-te
de clara sang i d'impossibles somnis,
com una arrel que es va donant en branques
i flors i fruits, com més endins es colga.

Ai, pomellet de mirra, i com flaireges!
T'he ofert en holocaust abans de néixer
i m'has deixat obertes les entranyes.

Per tu, fill de la joia, que sumeixes
el teu primer vagit en el silenci,
ara milers de veus em diuen Pare.

CLIMENT FORNER

Prevere del bisbat de Solsona

Rector de la parròquia de Viver i Serrateix

Mai no m'havia plantejat que el Senyor em cridés a ser prevere. Més aviat pensava que formaria una família i l'emoció que sentiria amb el naixement dels fills (a casa som 6 germans, 4 nois i 2 noies).

Vaig seguir tota la catequesi fins a ser confirmat. Després em van demanar de ser catequista i ho vaig acceptar. I feia d'animador de cant a les misses i el mossèn de la parròquia em va convidar a participar a les Trobades d'Animadors de cant per a la litúrgia a Montserrat, amb el P. Gregori Estrada.

Però trobava que ser cristià, havia de ser alguna cosa més que anar a missa els diumenges i fer algun servei. No m'acabava de satisfer del tot.

Un cop, parlant amb el meu pare, em va confessar que sempre havia estat preguntant perquè un fill seu fos capellà, un bon capellà!, em va dir. I entre mi, vaig pensar: el gran ja està casat, el segon a punt de fer-ho, el tercer festejava i jo, ni pensaments de ser prevere..., per tant, la conclusió era clara: no havíem de ser bons capellans! Tema tancat per l'evidència... pensava.

Després, al participar d'un grup d'Oració i Amistat format per nois i noies joves, vam fer unes convivències de cap de setmana. La descoberta de la pregària contemplativa, de la mà d'uns textos bíblics que sentia que m'interpel·laven, allò va ser la meva trobada personal i conscient amb el Crist, l'experiència fundant, que diuen ara. El mossèn que portava aquelles convivències, em va preguntar si no m'havia plantejat mai de ser capellà. No havia sentit tal crida, li vaig respondre, i pensava que la crida devia anar per a altres joves..., tot i que després se'm va acudir que jo també formava part d'aquell «altres» per a la resta de joves. La joia d'aquella trobada, el compromís del Grup d'Oració i Amistat de fer xarxa pregant cada dia pels companys del grup, per un malalt, per una comunitat contemplativa i per un missioner, va fer que Déu m'anés treballant interiorment i jo volgués descobrir quina crida específica em feia Ell i a través de la qual jo podria ser plenament feliç. Aquesta obertura o disponibilitat sense afeccions em comportà prou dificultats a l'hora de descobrir la crida concreta.

Finalment, després de molt buscar i moure'm, el testimoni d'un seminarista en unes convivències vocacionals, em va captivar. Era Setmana Santa i aquells mesos fins a començament del nou curs van ser per anar anunciant als pares, germans, amics, companys de feina i alumnes que, pel setembre, entrava al Seminari per esdevenir prevere. La reacció d'uns i altres va ser ben variada i, en algun cas, fins i tot còmica amb els alumnes.

Fa 22 anys que vaig rebre el Sagrament de l'Orde i l'intento viure la resposta a aquella crida de Déu com un servei a la gent, al bisbe i a l'Església. Tinc clar que el ministeri rebut va ser per col·laborar amb el meu bisbe allà on fes falta i quan fes falta. Intento deixar-me portar pel Senyor i no fer-li gaire «nosa», en allò que Ell vulgui fer a través meu, en bé del seu poble.

És cert que hi ha hagut moments o dies de desànim, sobretot degut a la vanaglòria de fixar-me més en els propis èxits o encerts i no tant en el bé que el Senyor hagi volgut fer a les persones del meu voltant. O bé, perquè alguna previsió o projecte pastoral no ha reeixit. Però quan estàs atent i et poses a contemplar i adonar-te dels missatges que el Senyor et va enviant a través de persones de les comunitats, infants, avis, famílies..., tot això són brins d'esperança que Déu ens posa al davant i ens fa veure que continua present en la seva obra, i que no cal anar tant accelerats, que Ell ja hi és! abans que nosaltres ens hi fem presents. Que és Ell qui porta les regnes de la seva obra, si el deixem fer.

SALVADOR GRAS I CABUTÍ

Prevere del bisbat de Girona

Delegat diocesà de Catequesi

D'un itinerari no sempre queden diàfans el punt de partida i el recorregut que s'ha anat fent. En l'aturada, en un recés, t'adones d'algunes fites clares del camí fet. I també d'algunes decisions en cruïlles, que sense saber-ho massa, han estat cabdals.

Un caliu familiar d'infant, un ambient adolescent i juvenil de parròquia, d'esplai, de colla d'amics, d'escola... fan la primera massa per a la cuita. I enmig d'ella tres llevats: l'hospital dels Camils, la primera trobada de Taizé a Barcelona i trobades a Montserrat, que fan fermentar en diversos moments. Potser és simplificat en excés, però la primera fornada deuria ser un pa que es diu: «em sento feliç al costat de la gent. Dels nens, dels joves companys, dels grans. Servint. I Déu a prop, discret».

¿Per què no seguir aquest filó? I a cada mitja passa topava amb Déu, amb formes ben variades. Doncs, ¿per què no seguir el filó de Jesús? I és aquí on s'inicia l'època del Seminari, amb vaga consciència. «És una època per discernir», deien. Doncs que sigui. Se m'obrí un món fins llavors desconegut, immens, bonic, atractiu, profund. Comunitats parroquials, activitats pastorals, aprofundiments espirituals, treball en l'estudi... però sobretot fou una gran descoberta de persones de fe, o fent itinerari cap a Jesús, o treballant-se humanament i espiritual. Puc anomenar tres noms de capellans, i més, que m'han fet rumiar ben endins: «jo voldria ser com ells. Viure la fe, Jesús, el servei... com ells». I també de més de tres seglars. El seu servei, la seva fe i convenciment, la seva felicitat se m'encomanava.

Tercera època. Més de vint anys de prevere. Ara servint de part de Déu. En els moments àrids, de trencadissa, d'obscuritat... em fa bé pensar que tot és de part d'Ell i per als que Ell estima. Però són pocs aquests moments. Al final han abundat molt més els moments de joia regalada. Quan acostes el Senyor en la Paraula, en el pa, en els sagraments; quan per l'acció de Déu es fa possible l'alliberament en la sofrença, consol en el plor, la caritat en la fam més

bàsica, la llum en una foscor, l'escalf de l'amor d'Ell sobre una vida gèlida... no hi ha paga més gran. No tinc millor aliment per la vocació que descobrir l'acció de Déu en el qui Ell mateix em posa al davant. Un company de Seminari deia: «ens enamora l'home, les persones». És cert, les creatures de Déu, fetes a la seva imatge, les ninetes dels seus ulls, enamoren i corprenen. I et fan aixecar tantes vegades com faci falta. També és un aliment d'alt valor proteínic vocacional el sentir-me membre d'una família de preveres i diaques; alguns són, a més, companys de proximitat. Celebrar i viure la fe i el neguit pastoral amb ells, i amb el pastor, el germà gran... tot plegat és un tresor regalat pel Senyor.

Gairebé només vaig balbucejar un simple «sí», un cop, i Ell ha pres la seva estimada iniciativa. I que per molts anys.

PERE MILÀ I VIDAL

Prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Vicari Episcopal

Si em demanessin per què sóc mossèn, no sé si tinc la resposta convincent a aquesta pregunta. No sé exactament per quines raons sóc mossèn, però com aquest peix que no necessita tenir consciència que està en l'aigua, el fet queestic amb Déu és suficient per no qüestionar-m'ho. És veritat que puc intentar de buscar motius com el fet d'haver nascut en una família cristiana, viure i veure la importància d'un prevere dins de la comunitat perquè la presència dels missioners catalans a la nostra terra era molt evident. Puc dir també que em feia il·lusió i que vaig seguir i aprovar el procés de formació, però hi ha un món de circumstàncies que no podem controlar! A través del que he viscut i de la manera que he estat educat, Déu m'ha obert els ulls i el cor per acceptar la seva resposta. Com va dir Blaise Pascal, el cor té raons que la raó ignora. Hi ha coses que sens i que no saps explicar. L'important és que sóc feliç, i si em toqués tornar triar, sense dubte ho tornaria a triar.

Vaig néixer i créixer en una família cristiana i la seva vinculació amb els missioners és una dels arrels de la meva vocació. Malgrat els contratemps, els dubtes i decepcions que vaig passar, va arribar un moment que la llavor que semblava morta va regenerar.

Hi ha coses que no es poden veure correctament si no és amb ulls que han plorat. Després d'una dura experiència de genocidi, quan ningú tenia clar el sentit de la vida, és quan van tornar sentiments de generositat, de voler ajudar els altres, de demostrar que la fe ajuda molt i de voler viure-la i predicar-la. Confesso que la fe ens ha ajudat a superar aquesta situació. Per a mi la vida ha estat un gran mestre, i ho segueix sent. Com diu un proverbi

rwandès: La felicitat de l'home està relacionada amb l'actitud positiva que pren en cada situació. La meua va ser voler dedicar la meua vida a ajudar els altres a superar el passat i tirar endavant la vida. No hi ha res més bonic en aquesta vida que poder encendre en una ànima el raig d'alegria.

Mai no se m'havia acudit ser un prevere a Europa, però els camins del Senyor estan per damunt dels nostres (Is 55,9). Ell m'ha portat a viure una altra aventura aquí. Una aventura que comença amb el procés d'integració al Seminari Major Interdiocesà amb els companys amb qui compartíem el mateix projecte de servir Déu i el seu poble. Hem adquirit el bagatge que ens ajudarà a fer i viure el sacerdoci. Un cop ordenat aprens per experiència, aprens dels altres preveres i de la gent que tens al voltant.

Viure en una societat bastant secularitzada i exigent, però que encara confia en nosaltres; una societat a la qual interessa més la proximitat que no pas la nostra autoritat, que es torna cada vegada més racional; una societat seriosa i conservadora, que demana unes qualitats de flexibilitat i comprensió, el poder d'escoltar molt i parlar poc, paciència i tolerància i una fe ferma. Sabem que tenim el nostre mestre que fa més que nosaltres i és pare, sap de quina pasta estem fets, i no ens demana l'èxit sinó la bona voluntat.

No ignoro el que ens porta el cansament de la feina ben feta, aquesta alegria que sents després de visitar els malalts, de jugar amb la canalla, de parlar amb els avis, de veure que la gent confia en tu; és quan sens que ets un privilegiat.

JEAN DE DIEU NDIZEYE

Prevere del bisbat de Vic

Rector de la parròquia de Sant Vicenç de Castellet

Em demanem que digui "*Per què sóc prevere*" i miri els orígens de la meua vocació i com la visc

No sabia ben bé què dir. Em sembla que em vaig trobar prevere d'una manera ben inconscient, però em fiava del Bon Déu. Em vaig iniciar en el presbiterat, i encaraestic de camí i de descoberta. Una vida de Seminari austera, llarga i densa que m'ha deixat molts bons records i exemples de superiors, professors i companys.

Vaig començar a intuir el que era ser prevere el dia del meu primer ministeri: La nit després d'haver celebrat la «primera missa», amb el caliu dels cristians del meu poble i sobresaltant-me a la nit per assistir i donar els sants sagraments a una mare que acabava d'infantar i moria, i batejar el fillet nou nat, al caliu de la llar de foc i la llum d'una bombeta de 25 W.

En dies següents el servei als fidels d'una barriada de cabanes de canyes i fang, sense llum ni aigua ni clavegueres. Fou un temps molt feliç. Era jove i em vaig enamorar de la gent d'aquella barriada. Els vaig estimar i em vaig sentir estimat. Quan retornava al Seminari deia: Ensenyeu als seminaristes el que és ser capellà.

Als pocs mesos de la meva ordenació em va tocar fer una parada, per malaltia. Fou un pols amb Déu. Em rebel·lava, però guanyà Ell, i vaig acceptar de no exercir durant tres anys, per prescripció facultativa. Crec que va ser el naixement de la meva vocació i el descobriment de la meva missió.

Tota la vida ha esdevingut un voler donar resposta al que creia sense arribar a aconseguir-ho mai. Sempre anhel, sempre esperança, sempre ganes. S'anà configurant la meva resposta en contacte amb les persones de tots els estaments i condicions, estat, sexe...; sobretot el contacte amb els infants, joves, catequistes, mares i pares de família. Observava com vivien la fe, com hi responien.

No cal dir el testimoniatge dels pares i família. A casa es pregava tots els dies. Els pares vivien segons el que creien. Vivien segons Déu. M'adonava com Déu «actua tot en tots» i descobria com l'Evangelí es llegia millor en la vida dels senzills i pobres que en la saviesa dels savis i erudits; que Déu és molt entenedor, però a cops no m'interessa entendre'l, però Ell sempre se surt amb la seva. Amb moltes ganes vaig intentar servir en diverses parròquies.

L'estimat Arquebisbe Josep Pont i Gol m'envià a l'Àfrica. Hi vaig anar quan, amb més ganes que mai, predicava les Benaurances. Vaig tornar sense saber què dir. Jo sabia la lletra de les Benaurances, però els germans de l'Àfrica vivien les Benaurances. Em van evangelitzar. Vaig recuperar unes paraules que m'havia dit el Dr. Pont: *Josep, mira el món amb la mateixa mirada de Déu. Estima tot el que Déu ha creat i crida a la vida.* D'ell també, el que ens deia sovint: *Feu-ho tot en Comunió. I Mireu que l'estructura no mati l'Esperit.*

No ha canviat res, però no sóc propens al judici i el Senyor em va canviant. Tasca difícil per a Ell i per a mi també. Em sembla que no entenc ni a Déu ni als homes ni a mi mateix, però hi ha una llum que em fa caminar.

El Concili Vaticà II, que encara no hem aplicat prou, el mateix Concili de la Tarraconense. Les Escoles d'estiu de Catequesi, els cursos Bíblics per a monitors bíblics, sempre la Paraula de Déu buscant entendre-la com l'entenen els senzills i humils, la pregària i la celebració dels sagraments. L'actitud de Maria de Natzaret marca!

És difícil resumir-ho tot. Lloat sigui Déu!

Anava entenent com Déu és alegre, molt alegre, i que la Bona Nova era la proximitat d'un Déu que estima i busca ser estimat per damunt de tot, i porta la pau i el goig i vivint segons el Crist ens anem assemblant i esdevenim imatge del Déu Trinitat.

Aquestes realitats m'han ajudat a entendre que per damunt de la llei i els preceptes hi ha l'Amor.

JOSEP PASCUAL PALAU

Prevere de l'arquebisbat de Tarragona

Capellà del monestir de Carmelites Descalces

L'inici de la meva vocació va ser, podríem dir, aliè a mi mateix. Ho recordo molt bé: tenia uns 10 anys i es van reunir el rector del poble, un oncle meu caputxí i els meus pares. Jo jugava al carrer. En acabar la reunió em van dir: «hem decidit que vagis a estudiar al seminari». I a mi em va semblar bé, perquè m'agradava estudiar. Això no vol dir que no m'enyorés en gran manera sobretot en començar el curs i quan tenia visita dels pares de tant en tant. Però aquest va ser l'origen de la meva vocació.

Evidentment la consciència de la crida de Déu es va anar fent cada cop més clara al llarg dels cursos. I amb tota la formació del Seminari, i amb els consells del director espiritual vas veient que segurament Déu et crida a anunciar l'evangeli als pobles i ciutats de la nostra diòcesi.

Amb el pas del temps i veient molts altres sacerdots i sobretot els companys que van abandonar el seminari (de 66, vam acabar 6) et preguntes: Per què a mi? I t'adones de la teva indignitat. I al final penses el que diu Pau als corintis: Déu se serveix de la nostra feblesa, de la nostra incapacitat per tirar endavant el Regne de Déu.

I al llarg de la meva vida sacerdotal hi ha hagut com a dos pols d'actuació: ser sacerdot en uns pobles petits, fins ara que sóc a la capital i dedicar-me a l'ensenyament, sobretot amb les classes de Bíblia, però també com a professor de Religió en l'Escola de Magisteri (després Facultat de Ciències de l'Educació) i també professor de religió a les escoles dels pobles.

Puc dir que així m'he sentit molt realitzat com a sacerdot. Per una banda, trobar-me en contacte amb la gent, compartir amb ells la celebració de la litúrgia, sentir-te un més del poble, parlar amb tothom, visitar malalts: tot això m'ha semblat sempre com la missió pròpia del sacerdot i a mi m'ha fet feliç poder compatibilitzar aquesta experiència amb l'ensenyament. D'aquesta manera he experimentat el que diu el Concili, que la nostra espiritualitat s'ha de basar sobretot en la caritat pastoral. Això m'ha fet bé, quan pensava, per exemple, anant amb cotxe als pobles, que aquests viatges també formaven part de la meva missió i que, per tant, no era perdre el temps les hores que hi dedicava al cap del mes.

Però com que també el que ensenyava sempre versava sobre Jesucrist (d'una forma o altra), em feia feliç poder ensenyar i sentir-me plenament sacerdot. Evidentment que valoro

els sacerdots que són professors de diferents assignatures, però per a mi poder ensenyar parlant de Jesucrist, m'ha fet molt feliç durant els més de cinquanta anys que porto ja de sacerdot. Era sempre una predicació directa, no em calia buscar altres viaranys.

Voldria ressaltar també que he considerat sempre molt important la fraternitat sacerdotal, compartir amb els companys les reunions siguin d'estudi, d'espiritualitat, els exercicis espirituals, les trobades diocesanes, les sortides d'esbarjo, etc. I tot això més enllà del seu profit concret. Vull dir que és sempre bo aprendre, recordar, viure coses noves. Però el fonamental és sentir-te company amb els altres sacerdots, és compartir la vida amb ells, és trobar-me amb ells. I evidentment sense oblidar el bisbe, com a pastor d'aquesta gran família nostra. Penso que per nosaltres, sacerdots diocesans, aquesta fraternitat presbiteral és fonamental en la nostra vida, és com el segell distintiu de la nostra vocació.

I les dues experiències m'han resultat enormement gratificants al llarg dels anys. M'he sentit plenament realitzat com a sacerdot (més enllà, evidentment, de les meves mancances) i més enllà també dels resultats concrets que de vegades els veus i sovint són invisibles. I així he viscut amb pau i alegria la meva vida sacerdotal, sense perdre mai la il·lusió de ser sacerdot.

JAUME PEDRÓS

Prevere del bisbat de Lleida

Rector del Seminari Diocesà

UNA AVENTURA AMB DÉU AL SERVEI DEL SEU POBLE

Sempre he situat el començament de la meva vocació als meus set anys. A casa vivíem envoltats de llibres. El pare ens va ensenyar a llegir i a escriure, al meu germà i a mi, i ens van fer agafar gust per la lectura. Més endavant descobriria a les lleixes del menjador Dostoievski i santa Teresa de Jesús, però als set anys em va atraure un volum que havien regalat al meu germà per la seva Primera Comunió: la Bíblia dels Infants.

La mare resava amb nosaltres cada nit, quan ja érem al llit, aprofitant alguna pausa de publicitat de la televisió. Anàvem a missa amb ella cada diumenge. El pare es mantenia a una certa distància respectuosa de tot plegat. Ell tenia una mística amagada, però el dogma cristià li resultava difícil de pair. Deia: «Com pot ser Déu un home? Déu és còsmic».

Aquella Bíblia em va caure com una bomba. La sentia dirigida a mi. Vaig començar a entendre la vida com una aventura amb Déu. Elies i Samuel em van captivar especialment. Em va relliscar molt l'episodi del Samuel nen a Siló; jo volia ser el Samuel adult, enviat per Déu en missions secretes que anticipen el futur del poble. Jo diria que els nens sovint s'identifiquen més amb l'adult que volen ser que amb els propis nens que són...

Dels profetes vaig passar als capellans. A casa coneixíem Mn. Francesc Muñoz, canonge i capellà del col·legi on havia estudiat la mare. A la nostra escola hi havia Mn. Francesc Ros i Mn. Joan Vila. A l'estiu, a Llanars, trobàvem un rector de la vella escola, Mn. Lluís Suriñach. Vaig començar a dir que volia ser capellà. Amb el temps, vaig considerar diverses possibilitats. Anàvem a missa als caputxins o als salesians. El P. Àngel Pinto, salesià, em va ensenyar a resar el rosari i la litúrgia de les hores. Però a poc a poc em vaig anar identificant amb els caputxins. Les seves misses tenien una vibració especial amb fra Rossend Vendrell portant els cants i el P. Josep Massana presidint. A més al costat dels frares em sentia acollit i lliure a la vegada, i de seguida em van convidar a compartir amb la comunitat.

Als tretze anys vaig passar un moment especialment fosc. Déu semblava tan absent... Vaig confiar-me a la senyoreta Teresa Jujol, que havia estat professora meva a quart d'EGB. Al peu del pont que aleshores portava a l'estació del «tren de Sarrià», em va parlar de sant Joan de la Creu i la «noche oscura del alma». Sempre li estaré agraït. Em va fer entendre la dinàmica interna d'una vida de fe.

Acabant la teologia vaig tenir un cert conflicte intern. D'una banda, en el meu orde dels caputxins s'ha accentuat molt que sant Francesc no era prevere, i que la clericalització ha estat una certa traïció al carisma. De l'altra, en els estudis a la Facultat s'accentuava tant el lligam entre el bisbe i el prevere que el prevere religiós gairebé no encaixava. En resum, em semblava que ser frare i prevere era ser un mal frare i un mal prevere. Ara m'adono que això ha marcat la meva vivència del sacerdocí negativament. Només últimament ho vaig superant. Es projecta molta ideologia sobre sant Francesc. Però en el seu temps el que la gent hi va veure va ser sobretot una imatge viva de Jesucrist. Un prevere no hauria de ser altra cosa.

Crec que durant molt de temps he identificat ser prevere amb ser una mena de «showman». Però ara està prenent més relleu la simple meravella de poder celebrar els sacraments, especialment l'Eucaristia. I com l'Elies de la meva infantesa, en un món on molts profetes de Baal reclamen adoració per a tota mena de déus, procuro cultivar el desig d'unir la meva vida a aquesta ofrena, la de Jesús a la creu, sabent que és l'única capaç de fer baixar foc del cel.

EDUARD REY

Ministre provincial dels framenors caputxins

«L'alegria d'un home de Déu, d'una dona de Déu, ha de ser desbordant: serena, encomandissa, amb grapa...; en poques paraules, ha de ser tan sobrenatural, tan contagiosa i tan natural, que n'arrossegui d'altres pels camins cristians.» (Solc, 60)

Penso que sóc sacerdot perquè Déu vol. Pot semblar una afirmació atrevida i gratuïta, però la majoria de sacerdots tenim aquesta certesa moral, encara que no siguem el sacerdot sant que hauríem de ser.

Dono gràcies a Déu pels 25 anys de vocació sacerdotal. I dono gràcies a les persones que ha utilitzat Déu per preparar la meva correspondència. Mai no sabré, en aquesta vida, quants han resat per mi en concret, i per les vocacions sacerdotals en general. Però aquest poder de l'oració és fonamental.

Una persona clau ha estat la meva mare, que vetllava per l'educació cristiana dels seus fills. A casa, resar a la nit, beneir la taula o assistir a missa els diumenges era normal. Com tenir una imatge de la Mare de Déu i un crucifix a cada habitació. O viure la Primera Comunió o la Confirmació com una cosa important per a tota la família.

D'ella, que era supernumerària de l'Opus Dei, vaig aprendre que es pot ser sant enmig del món; que l'amor a Déu porta a estimar tothom; que Déu ens espera a l'església i també a casa, en el treball i entre la gent; que el treball i el matrimoni són un camí de santedat; o que hem de ser sembradors de pau i d'alegria, ànimes contemplatives enmig del món, o actuar com ho farien Jesús o la Verge en la nostra situació. Ella ho va viure molt millor que jo.

El col·legi va reforçar i va complementar tot això. Resàvem a classe, podíem anar a missa, viure els primers divendres o fer el romiatge de maig. Els professors ens animaven a ser solidaris —fèiem visites al Cottolengo— i a ser bons cristians i bones persones. Evidentment, sense poder evitar les nostres «gamberrades» o els efectes de l'adolescència.

Déu s'ha servit dels sacerdots que he conegut en la parròquia i en el col·legi. Inconscientment m'atreia el sacerdoci perquè coneixia sacerdots alegres, piadosos, sacrificats, molt humans i molt sobrenaturals. Pensava: m'agradaria ser com aquest sacerdot. Que feliç se'l veu, quant de bé que fa, quins bons consells dona als nens i als adults, com l'estima la gent i el respecta, com cuida els malalts. És un home de Déu.

Ja se sap que la millor catequesi sobre la missa és una eucaristia ben celebrada, i que el testimoni diari i continu marquen definitivament. Si els sacerdots, amb tots els nostres errors i misèries, però també amb tot el nostre amor a Déu, a l'Església i al món, vivim diàriament amb alegria el nostre sacerdoci, seguirem sent un estímul perquè molts joves es plantegin la seva possible crida al sacerdoci.

La vocació la dona Déu, però tant de bo que sapiguem preparar el terreny amb molta oració, amb el testimoni personal, amb l'acompanyament espiritual —de nens, escolans, adolescents, catequistes i joves, amb motiu de la confessió—, i il·lusionant les famílies a tenir un fill sacerdot.

He passat 18 anys treballant en col·legis, i els últims 7 com a rector d'una parròquia a Tarragona, fins a la meva actual reincorporació a un col·legi de Sant Cugat. Ha estat una experiència molt enriquidora, per estimar i valorar més tota l'Església.

Com diu el Papa Francesc, això que no hi ha vocacions és un conte xinès. Si volem ser més, procurem ser millors. La Mare de Déu ens hi ajudarà.

JOSEP RIBOT

Prevere de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei

Després d'anys de treball pastoral en el camp de la formació sacerdotal, veig més clar cada vegada que la història de cada vocació, és a dir, de cada "crida" de Déu al ministeri sacerdotal és un veritable misteri i a la vegada un petit o gran miracle de Déu. Suposo que així ha estat a través de la història des de la crida dels primers Apòstols.

En el meu cas dono gràcies a Déu per la meva família i per la formació cristiana rebuda tant dels meus pares com del col·legi on vaig anar des de petit. I també perquè, tot i no haver tingut germans, sempre m'he vist acompanyat per persones bones, i més que bones, i amics veritables que m'han ajudat en les dificultats de la meva vida i vocació.

De petit vaig anar primer a una escola de jesuïtes que em van transmetre una formació cristiana ferma i sòlida. I va ser en l'ambient d'aquella primera escola, amb la celebració diària de l'Eucaristia, amb l'ajuda d'un acompanyament espiritual i del sagrament de la reconciliació, va ser en aquest ambient que als catorze anys em vaig sentir cridat a dedicar tota la meva vida al Senyor en el sacerdocí. Així, i sense que ningú me'n donés especials indicacions, vaig començar a dedicar cada dia un temps a la pregària personal. En aquell moment no sabia com concretar la crida que havia experimentat, però havia estat una experiència tan forta que vaig pensar que havia entregar-me al Senyor en la vida monàstica i contemplativa. D'aquí les meves visites freqüents a alguns monestirs, sobretot al Monestir de Poblet, amb la comunitat del qual vaig tenir i mantinc una llarga amistat. Però el fet de no tenir germans i la situació de malaltia del meu pare em van fer esperar i vaig anar estudiant fins acabar la llicenciatura de Dret a la Universitat de Barcelona.

Acabats els estudis em vaig plantejar que havia de posar-me a caminar i donar ja, d'una vegada, resposta a la «crida» que continuava sentint viva i present. Eren els temps del «postconcili», temps difícils per a l'Església, de crisi i confusió, i alguns mossens, com el rector de la meva parròquia i altres, em van recomanar anar a un lloc més tranquil. Així m'ho van aconsellar o al menys així ho vaig entendre jo. I així va ser que vaig anar al seminari de Toledo on el Cardenal Marcelo Gonzalez Martin em va acollir, a mi com a altres que veníem de llocs molts diferents. L'experiència va ser molt enriquidora, sobre tot pel fet de conèixer

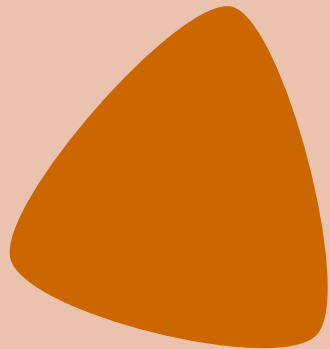
un sacerdot diocesà excepcional, José Rivera Ramírez, amic del bisbe Alberto Iniesta i company del bisbe Josep Maria Guix. Aquest sacerdot diocesà va ser el meu Director Espiritual fins a la seva mort i em va ajudar molt i em va marcar profundament amb el seu testimoni sacerdotal.

Vaig rebre l'ordenació sacerdotal l'octubre de any 1980 i des de llavors i fins ara, la meua col·laboració pastoral amb els diferents bisbes amb els quals he estat servint l'Església de Crist, m'ha anat portant a dur a terme serveis i tasques pastorals molt diferents com a Vicari i Rector de parròquies, o en el Tribunal Eclesiàstic, la Cúria del Bisbat, el Seminari de Barcelona, i sempre però amb el treball pastoral a diverses parròquies. Actualment com a Bisbe auxiliar, Vicari general de Terrassa i Rector del Seminari de Terrassa.

La veritat és que, si alguna cosa haig de ressaltar és que, en mig d'un camí de vegades no fàcil, enmig de tasques pastorals molt diverses, sempre ha romàs en mi aquella crida primera que vaig experimentar a l'adolescència. I des d'aquell moment i sempre he experimentat la presència del Senyor, el seu suport, el seu guiatge constant. Aquella crida la vaig experimentar i l'he intentat mantenir cada dia tota vida com una crida a viure l'amistat amb Jesucrist que és, em sembla, el nucli, el punt central de la vocació al sacerdoti. Per això no puc deixar tampoc de compartir la importància essencial de la pregària, de la Paraula de Déu, de Maria la Mare de Déu a la meua vida. Dono doncs moltes gràcies al Senyor i a totes les persones que m'han ajudat i m'ajuden amb el seu testimoni de fe i fidelitat al mateix Senyor.

+SALVADOR CRISTAU

Bisbe auxiliar de Terrassa

El Bon Pastor
Revista per a preveres

